

Strana 3

Zašto hrišćani ne
treba da napuste
fejsbuk?

Strana 6

Svaki pravi učenik
je misionar

Strana 12

Pravo ili lažno?

Pregled 4/2018

Adventistički svet

O naslovnoj strani

Ai Onisuka je samostalni klinički psiholog u Japanu. Njena majka, koja je u međuvremenu umrla, odlazila je u crkvu Kamenokojama, a Onisuka bi išla sa majkom u tu crkvu, da je podrži. Kad se majčino zdravlje pogoršalo, Onisuka je žudela da ima nadu kakvu je iskusila njena majka i odlučila je da se krsti.

Fokus

8 Jevangelije u Japanu

Reč

12 Za razmišljanje i molitvu

Moja crkva

3 Perspektiva
6 Globalni pogled
16 Glas milenijuma

Živa vera

14 Mogu li da ti ispričam priču?

Dar za rad sa ljudima

Napisao: Bil Not

Osvrnite se malo oko sebe na ljude sa kojima u subotno jutro prisustujete bogosluženju. Ko drži vašu crkvenu zajednicu na okupu?

Posmatram ga dok prolazi kroz crkvu u trenucima između subotne škole i početka propovedi. Stariji bračni par, koji redovno sedi tri reda ispred mene, ozari se kad ga vide kako im se približava i otpozdravlja mu naginjući se napred. On ih drži za ruke i tihu izgovara reči pune topline i dobrodošlice.

Idući dalje kroz prolaz, on oduševljava četvorogodišnju devojčicu, primetivši divnu zelenu traku koju ona ima u kosi – i kako se lepo slaže sa njenom novom haljinicom. Njeni roditelji opravdano blistaju od ponosa.

A kad mi je pružio ruku preko klupe, zapažam da je on svoj pogled potpuno usmerio na mene u onih 30 sekundi koliko smo razgovarali – bez gledanja sa strane, bez potrage za onima koje bi mogao smatrati važnijim od mene. Ja sam taj koji je cenjen; ja sam taj koji je dragocen; ja pripadam ovde.

Njegova služba čini da verujem da ova crkva može biti moj dom – da će ovim ljudima značiti više od desetka na tacni za priloge ili broja prisutnih u subotno jutro. On će primetiti da ja nisam tu narednog subotnog jutra – da sam na putu, ili da sam bolestan, ili mi je jako potrebna blagodat.

I ja ga pamtim, mnogo vremena od kad je subotna propoved nestala u izmaglici, a himna koju je otpevao hor – iako tako lepa – otplovila u zaborav. Jer on mi je dao kontekst u kome ja zaista čujem Reč – neka se ona samo primi – i otkrivam koliko mi muzika uveseljava srce. Nisu svi

Božji darovi zvuci trube. Ponekad su nam potrebne tihe, nežne melodije.

On je graditelj moje crkvene zajednice i srećom nije jedini. Dok mi reflektorima obasjavamo one koji propovedaju i poučavaju i pokreću nas svojom pesmom, neopevani heroji sto-

Nisu svi Božji darovi zvuci trube. Ponekad su nam potrebne tihe, nežne melodije.

tinu hiljada adventističkih zajednica su muškarci i žene koji imaju dar da nas zaokupe, da nauče naša imena, da ponude da se mole sa nama i učine da mi ovo mesto izaberemo za svoj „dom“.

Dajte im ono što im pripada – nagradu za njihov rad. Darovi inspiri-sani Svetim Duhom koje oni upražnjavaju stvaraju veze koje omogućuju zajedničko putovanje ovog pokreta. Ako ste jedan od njih – Bog vas bla-goslovio! A ako ste jedan od onih koje je njihova služba ohrabrilna, izrazite svoju zahvalnost na onome što vam njihova ljubaznost znači.

Perspektiva

Zašto hrišćani ne treba da napuste fejsbuk?

Mnogi korisnici fejsbuka se pitaju kako da reaguju na otkriće da je ova ogromna društvena mreža ne samo loše vodila pristup podacima korisnika, već i aktivno potiskuje izražavanje hrišćanskih i konzervativnih vrednosti, te da ima političke „favorite“ širom sveta. Lako je razumeti zašto su se ljudi uz nemirili. Fejsbuk dominira impresivnim delom digitalnog tržišta, a zloupotreba podataka i/ili moći koje daju takve platforme predstavlja ogromnu opasnost za slobodno društvo.

Međutim, to područje upravo je razlog zašto hrišćani koji su ozbiljni u ispunjavanju svoje uloge u Velikom nalogu treba da tu ostanu. Društvene mreže postale su značajan deo našeg društva. Trenutno se povezujemo sa ljudima širom sveta, delimo mišljenja i prihvatom ono što znači biti čovek. Tehnologija se često razvija zbog potrebe za boljom komunikacijom i povezivanjem. Sa svakim takvim napretkom napredovalo je i širenje jevandelja.

Ja verujem da će sledeće Veliko probuđenje biti digitalno. Ako se

ujedinimo sa istim ciljem, možemo objaviti poruke tri anđela punim glasom po celom svetu. Apostolsko jevandelje se širilo od strane posvećenih učitelja i evandelista koji su često proganjani i ubijani. Oni su širili jevandelje gde god je bilo ljudi, bez obzira na to koliko ih je to koštalo. U zapadnom svetu nismo izloženi proganjanju na način na koji su to drugi hrišćani širom sveta, ali trenutno Bog to od nas i ne traži. On je, međutim, od nas tražio da koristimo ono što imamo (2. Mojsijeva 4,2) da se povežemo sa Božjom decom i sa njima delimo jevandelje.

Društvene mreže predstavljaju savremenu Tiranovu školu, gde su se stari Efesci skupljali da čuju nove ideje, provedu vreme, podele misli sa drugima i učestvuju u raspravama. Mladi ljudi provode i po devet sati dnevno na društvenim mrežama iz tih istih razloga. Pavle je govorio u Tiranovoj školi u Grčkoj dve godine (Dela 19,8-10), želeći da jevandelje brzo raširi.

Kao i Pavle, i mi treba da ponesemo jevandelje tamо где се ljudи nalaze i da ih uključimo u raspravu. Moramo iskoristiti ovu tehnologiju dok još nije kasno. Ne znamo sa sigurnošću šta će „vreme

nevolje“ doneti, ali sam siguran da će cenzura dominirati.

Ja sam se više puta susretao sa cenzurom i frustriran sam proizvoljnim izazovima koje moram da savladam da bih obezbedio uspeh crkvenih kampanja. To me je još više učvrstilo u korišćenju ovih tehnologija radi ostvarivanja naše misije. Na kraju krajeva, ako radimo za Gospoda, Sveti Duh će nam pomoći kad algoritmi ne mogu.

Verske organizacije će imati koristi od uklanjanja diskriminatorskih predrasuda koje ograničavaju domet i pristup našim idejama i izvorima. Mi ove kompanije moramo smatrati odgovornim, jer će one inače držati monopol na moć odlučivanja ko ima glas, ko ima naše podatke, ili šta se radi sa tim informacijama.

Adventisti treba da zastupaju slobodan govor. Naša mogućnost da širimo jevandelje na javnom forumu zavisi od nas samih. Moramo da idemo dalje, govoreći o biblijskim istinama u našoj sferi digitalnog uticaja. Ostanite, ostanite sa razlogom. Delite vašu veru onlajn. Ne možemo dalje čekati. Ovo je Veliki nalog za našu generaciju (Matej 28,16-20). ☺

Cela verzija ovog komentara je na <https://goo.gl/rj9ifj>.

„Oni su razbacani na sve strane. Mi želimo da ih saberemo, kako bismo se mogli brinuti o njima i obezbediti im crkvenu službu.“

Gordon Vilijams, prvi starešina filadelfijske adventističke crkve na St. Tomasu, Britanska Devičanska ostrva, koje je pogodio uragan Irma, oluja 5. kategorije i jako oštetila crkvenu zgradu. Posle oluje, 1.400 članova lokalne crkve počeli su da posećuju druge crkve koje nisu bile toliko oštećene, uključujući i adventističku crkvu Šiloh. Dok su popravke crkve još u toku, vernici su počeli da se vraćaju na službe u glavnoj sali crkve.

Umro istraživač projekta „Valuegenesis“ u 75. godini

V. Bejli Gilespi, dobro poznat po svom radu kao glavni istraživač projekta „Valuegenesis“, umro je 7. maja 2018. od posledica raka jetre. Gilespi je služio kao pastor i akademski nastavnik religije pre nego što se zaposlio na Univerzitetu Loma Linda i kasnije na Univerzitetu La Siera, gde je služio kao pomoćnik dekana na fakultetu H. M. S. Ričards Diviniti. „Valuegenesis“ je jedan od glavnih predmeta učenika 6-12. razreda u adventističkim školama. Cilj mu je da otkrije šta čini da mladi adventisti prihvate ili odbace veru svojih roditelja i šta Crkva može da učini u tom pogledu.

„Javnosti je omogućena jedinstvena prilika da se upozna sa drugim delovima web-sajta Adventističke crkve, gde se objašnjavaju verovanja, misija i društveni rad unutar Ujedinjenog Kraljevstva i širom sveta.“

Crkvene vođe Britanske unijske konferencije, u vezi sa učešćem adventista Marka de Lisera i Pola Lija na kraljevskom venčanju princa Harija i Megan Merkl: De Liser je aranžirao pesmu „Stand by Me“ za Kraljevski hor, pri čemu je Li pevao solo deonicu.

350.000

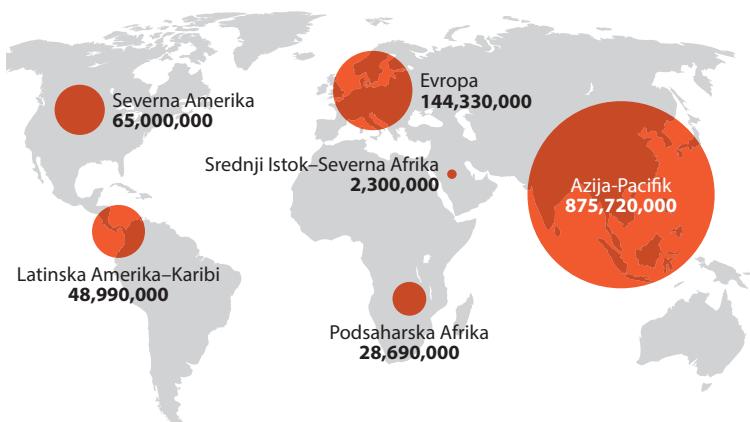
To je ukupan broj stanovnika Islanda, do kojih članovi Adventističke crkve nameravaju da dospeju preko budućeg Kanala nade Island. U cilju pripreme produkcije lokalnog programa 15 volontera je nedavno bilo na interaktivnoj obuci za TV produkciju, koja je uključivala i „uličnu“ radionicu u centru Rejkjavika, gde su oni razgovarali sa članovima lokalne zajednice.

Počinju radovi na obnovi nastave na Adventističkom univerzitetu u Tongi

Tri meseca pošto je ciklon Gita opustošio ostrvo Tongu, počeli su radovi na obnovi učionica na adventističkom koledžu Beula, fakultetu adventista sedmog dana na ostrvu. Ekipa od devet volontera iz SAD koordinira građevinske radove. Nekadašnji studenti Beule koji trenutno žive u SAD sponzori su te ekipe, dok bivši studenti na Tongi, roditelji, članovi crkve, nastavnici i studenti na smenu donose obroke volonterima tokom njihovog tronedeljnog boravka.

Broj religiozno nesvrstanih ljudi širom sveta

„Nećemo štedeti truda da podržimo crkvu, jer tako čineći, bićemo podrška našoj celokupnoj zajednici.“

Časni Mvigulu Nčemba, tanzanijski ministar unutrašnjih poslova, pomogao je u pokretanju tronedeljne evangelizacije preko satelita. Nčemba je rekao da će sa najvećim zadovoljstvom doći i pokrenuti adventističku evangelizaciju jer on poštuje adventiste sedmog dana zbog njihovog doprinosa razvoju nacije.

„Skupili smo se sa samo jednim ciljem na pameti, da tako ujedinjeni pripremimo svet za drugi Hristov dolazak.“

Ramon Kanals, direktor svetske crkve za Lične službe i subotnu školu, govori o nedavnom susretu najvećih biblijskih dopisnih škola naše denominacije. Skupljeni u Jerusalimu, predstavnici su razmatrali da li će dopisne škole ubuduće uključivati društvene medije, prijateljske sajtove na Internetu, štampane biblijske tečajeve, aplikacije, ili kombinaciju svega toga.

1,8 miliona američkih dolara

To je iznos plaćen za jednu sedmospratnicu na prestižnoj lokaciji u Hanoju, prestonici Vijetnama. Teško je objasniti ovako nisku cenu, kažu crkvene vođe u toj regiji. Zgrada će se koristiti kao urbani centar zajednice i imaće knjižaru, prodavnicu zdrave hrane, školu stranih jezika, muzičku školu, zdravstveni centar, sedište Adre u Vijetnamu, i sale za okupljanje dveju lokalnih crkvi.

Amanuma je najveća adventistička crkva u Japanu, smeštena u blizini adventističke bolnice u Tokiju.

Globalni pogled

Svaki pravi učenik je misionar

Putem totalnog uključivanja vernika

Biblija iznosi značajnu priču u Jovanu 4. lako su Jevreji po pravilu izbegavali bilo kakav kontakt sa Samarjanima, Isus je uradio nešto sasvim drugo. Zaustavio se pored Jakovljevog izvora u Samariji jer je tamo imao misiju „totalnog uključivanja vernika“.

Počeo je tražeći od Samarjanke vode da se napije. U našim međusobnim odnosima sa drugima često je dobro tražiti neku uslugu. Božje nadahnuće nam govori da „poverenje rađa poverenje“.¹

Isus je tražio duhovni ključ za otvaranje srca ove Samarjanke. Njegov princip od četiri koraka još uvek je uspešan u radu na totalnom uključivanju vernika i danas:

- Probuditi želju da se uradi nešto bolje.
- Probuditi uverenje o ličnoj potrebi.
- Tražiti odluku da se On prizna za Mesiju.
- Ohrabriti osobu da doneše takvu odluku.

Sveti Duh nam može pomoći da pronađemo „ključ“ za otvaranje vrata duhovne interakcije.

Žena je bila zapanjena i razgovor je uskoro krenuo ka ozbiljnijim duhovnim temama. Nudeći vodu živu Isus je dirnuo ženu do srca. „Gospode, daj mi te vode“, rekla je ona (stih 15).

Tada stvari postaju vrlo lične prirode. Isus joj je rekao: „Idi, zovni muža svojega i dodi ovamo“ (stih 16). Odgovarajući da nema muža, Isusa je uverila da govori istinu; iako je imala pet muževa, onaj sa kojim je trenutno živela nije joj bio muž.

Drhteći, žena je pokušala da skrene razgovor sa filozofskih pitanja. Isus ju je pustio da priča, dajući nam time primer. Kad stupimo u kontakt sa ljudima, treba da imamo strpljenja za njih. Neka pričaju, što je bolje nego da im odmah kažemo šta mislimo da treba da znaju.

Isus je onda uzdigao njene misli iznad forme i ceremonija, govoreći: „Ali ide vrijeme, i već je nastalo, kad će se pravi bogomoljci moliti ocu svom duhom i istinom; jer otac hoće takvih bogomoljaca. Bog je duh; i koji mu se mole, duhom i istinom treba da se mole“ (stih 23).

To je ista poruka koju je Hristos uputio Nikodimu u Jovanu 3.

Žena je bila impresionirana Hristovim rečima. Ispunjena punim uverenjem, ona je priznala: „Znam da će doći Mesija“ (Jovan 4,25).

Isus joj na to odmah odgovori: „Ja sam koji s tobom govorim“ (stih 26).

Vera se rodila u ženinom srcu. Uzbuđena, ona ostavi svoje sudove za vodu i požuri u grad. Kad su se učenici vratili i molili Isusa da jede, On odgovori: „Ja imam jelo da jedem za koje vi ne znate“ (stih 32). To je divan primer kako će Sveti Duh raditi kroz nas kad ljudi budemo usmeravali ka Isusu putem totalnog uključivanja vernika.

Samarjanka je bila uzbuđena. Njeno srce je bilo prepuno radosti koja joj je sijala na licu. Ona je postala nova tvar u Hristu Isusu (vidi 2. Korinćanima 5,17). Ona je postala misionarka, učestvujući u misiji „totalnog uključivanja vernika“ i govoreći celom gradu: „Hodite da vidite čovjeka koji mi kaza sve što sam učinila: da nije to Hristos?“ (Jovan 4,29).

Misionarski žar Samarjanke bio je tako delotvoran da je ceo grad izašao da čuje Isusa i zamoli Ga da ostane. On je promenio svoje planove za put i tamo proveo dva dana, što je rezultiralo mnogim novim vernicima u tom samarjanskom gradu.

Ted Vilson sa
Norio i Juko
Masudom.
Norio (levo) se
krstio nakon
evangelizacije.

BOG ZOVE

Bog nas zove da učestvujemo u misiji totalnog uključivanja vernika gde god se nalazili. On koristi *svakoga* ko je voljan da bude od koristi – oslobođajući se egoizma i posvećujući se rastu u Hristu kroz proučavanje Biblije, Duha proroštva i molitvu. Ako smo posvećeni Hristu i voljni da učimo uz pomoć Svetog Duha kako da dopremo do drugih ljudi, Bog će nas koristiti.

Totalna uključenost vernika obuhvata sve: od širenja literature, pružanja zdravstvene pomoći siromašnima, proučavanja Biblije, služenja zajednicu, širenja jevanđelja putem medija, svedočenja od vrata do vrata, uključivanja omladine, seminara o proroštvi, i mnogo toga – uvek povezujući sastanke i usmeravajući ljude ka javnom iznošenju jevanđelja i ličnim mogućnostima za pridobijanje duša.

TMJ U JAPANU

U maju 2018 za vreme svejapanskih Maranata TMJ jevanđeoskih susreta, Nensi i ja smo imali tu čast budemo s adventističkom crkvom Amanuma u Tokiju. Došli smo da volimo ove drage ljudi. Kakva je to privilegija da možete proučavati Bibliju jedni sa drugima i sa celim svetom.

Tokom naših susreta jedna žena je počela da se vraća crkvi. Ona je odrasla kao adventista, ali se udala za katolika i sama se pokatoličila. Ali posle gadnog razvoda osetila je da treba da se vrati u adventističku crkvu zahvaljujući svedočenju svoje crkve, koja je ostala verna adventizmu.

Žena je prisustvovala susretima sa svoja dva prijatelja, Noriom i Juko Masuda. Juko je bila adventista sedmog dana, ali njen muž, Norio, nije. Na početku serije predavanja Norio je bio učitiv, ali ne i vidno ubeđen. Ali kad smo govorili o istini o suboti i pokušaju obmane ljudi prebacivanjem dana Božje službe sa subote na nedelju, on je bio impresioniran i nastavio da dolazi na sastanke. Mogao sam da mu vidim na licu da ga je Sveti Duh sve više obuzimao.

Jedne noći Norio nam je rekao: „Želim da budem kršten što pre!“ Mogli smo da vidimo kako njegova vera u Isusa raste iz dana u dan. Božjom blagodaću Norio je kršten u crkvi Amanuma. Sledeće večeri primili smo divnu zahvalnicu od Norija i Juko: „Mi stvarno cenimo Vašu toplu podršku krštenju i otkrivanju istine. Kroz Vaše predavanje ja sam saznao istinu o Božjoj ljubavi, važnosti sedmog dana, prema Bibliji i Adventu. Toliko sam Vam zahvalan što sam to otkrio i što sam postao član adventističke crkve. Od sada pa nadalje moj život će biti sa Bogom, Biblijom, adventistima sedmog dana i mojom ženom koja me je dovela u Amanuma crkvu.“

**Kad stupimo u kontakt sa ljudima,
treba da imamo strpljenja za njih...
Neka pričaju, što je bolje nego da
im odmah kažemo šta mislimo da
treba da znaju.**

Mi hvalimo Boga zbog onog što je učinio u životu Norija i što čini u životima drugih ljudi. Njihova ranija katolička prijateljica je izjavila da želi da nastavi sa proučavanjem Biblije i da ponovo bude krštena. Kakva je čast videti što će Božja poruka o poslednjem danu učiniti sa srcima ljudi uz pomoć Svetog Duha dok se približavamo skorom povratku Isusa Hrista!

TOTALNA UKLJUČENOST VERNIKA POČINJE SA NAMA

Totalna uključenost zaista počinje sa aktivnim uključenjem članova crkve. Kako je uzbudljivo shvatiti da mi, zahvaljujući sili Svetog Duha, možemo da napravimo večnu razliku u nečijem životu, grupi, selu, gradu, državi.

Elen Vajt je primetila: „Svaki pravi učenik rađa se za Božje carstvo kao misionar. Onaj koji piće od te vode postaje izvor života. Primalac postaje davalac. Hristova blagodat u duši je kao vrelo u pustinji, koje izvire da osveži sve i učini one koji su blizu smrti željnim da piju vodu života.“¹

Uzmite dobru vest i proširite je kao što su to učinili Samarjanka i toliki drugi. Dok učestvujemo u misiji totalna uključenost vernika uz pomoć Svetog Duha, Božje delo će svuda biti obavljeno – u našem susedstvu i širom sveta.

Maranata! Isus dolazi uskoro! ☺

¹ Elen G. Vajt: *Čežnja vekova*, str. 184 orig.

² Isto, str. 195 orig.

Ted N. C. Wilson je predsednik svetske Crkve adventista sedmog dana. Dodatni članci i komentari mogu se dobiti iz predsednikove kancelarije putem tvitera: @pastortedwilson i na fejsbuku: @Pastor Ted Wilson.

Fokus

Japan organizuje veoma važne evangelizacione sastanke širom zemlje

Istovremeno održavanje sastanaka obuhvata Japan jevanđeljem.

NAPISALI: OSOBLJE „ADVENTISTIČKOG SVETA“

A

dventistička crkva sedmog dana u Japanu nedavno je organizovala veoma važan jevanđeoski događaj kao deo inicijative svetske crkve, sa ciljem da uključi sve članove crkve u misiju. Tokom meseca maja ukupno 161 mesto u Japanu bilo je domaćin evangelizacionih sastanaka u nastojanju da istraži efikasnost javnog evangeliziranja u zemlji gde samo 1% stanovništva pripada hrišćanima.

OPADANJE PRISUSTVA

Japan je izabran kao glavno mesto za misiju totalne uključenosti vernika dve godine ranije, 2016, delom zato što je članstvo u Japanu u padu već 15 do 20 godina, a crkve sve više stare. „Mnoge, mnoge crkve su vrlo male, sa 15 do 25 ljudi“, objašnjava Ron Kluze, direktor službe za region Severne Azije i Pacifika Adventističke crkve, gde spada i Japan. „Crkva se smatra velikom ako ima 50 ljudi. A većina njih su stariji.“

Budućnost crkve u Zemlji izlazećeg sunca predstavlja izazov. „Članovi su odani i posvećeni, ali oni jednostavno izumiru i nemaju zamenu“, kaže Kluze koji je mnogo radio sa pastorima u Japanu pre ovi susreta. Zajedno sa kolegama iz administracije Severne Azije i Pacifika, Kluze i vođe Japanske unijeske konferencije zaključili su „da je potrebno nešto uraditi, jer će se u protivnom crkva ugasiti“.

VIŠE MESTA NEGO CRKAVA

Japan je bio važan izbor, jer prema Dvejnu Mekkeju, koordinatoru totalne uključenosti vernika u svetskoj crkvi, „Japan nikad ranije nije ni pokušao da istovremeno održi toliko evangelizacionih sastanaka“. Japan takođe nije bio domaćin večernjim evangelizacijama više od jedne decenije. Do 2017. vođe japanske crkve napravile su planove da celu državu pokriju „sa više od 160 simultanih evangelizacionih serija“ na teritoriji sa samo 94 organizovane crkve. Najavljeni plan je uključivao susrete „ne samo u crkvama, već i u firmama, malim grupama i institucijama“, objašnjavale su lokalne vođe. Inicijativa je nazvana „Svejapanska Maranata 2018 /All Japan 2018 Maranatha“.

Početne reakcije su bile različite. Takav pristup je prevazilazio sve što je Japan ikada uradio na evangeliziranju i verovatno nije bio u skladu sa kulturnim normama. Vodile su se rasprave da li će taj metod delovati u Japanu i da li bi lokalni pastori mogli da razmisle o nizu večernjih susreta kao konačnom koraku ka krštenju, umesto uvodnih sastanaka koji su posetioce upoznavali sa Adventističkom crkvom.

Adventistička crkva u Tojohašiju, Japan, jedna je od 161 lokacije gde su držana evanđeoska predavanja u maju mesecu.

PROBNI RAD

Reagujući na oprez mnogih u Japanu, verske vođe su radile na dve početne tačke koje bi omogućile da se japanska crkva bolje upozna sa javnim evangelizmom.

Prva je bila misionarsko putovanje na ostrvo Mindoro na Filipinima u letu 2017. Četrdeset osam pastora i predavača iz Japana otputovalo je u ovu jugoistočnu zemlju da organizuje susrete radi evangelizacije – što je mnogima bio prvi put. Putovanje je organizovao „Adventistički svetski radio“ a počelo je emitovanjem jevandeoskih poruka u Mindoru pre i za vreme susreta, pozivajući stanovništvo da prisustvuje susretima uživo po celom ostrvu. Prema rečima Mekkeja koji je i predsednik „Adventističkog svetskog radija“, 29 sela izrazilo je želju da postanu adventisti. „Ti sastanci na kojima su učestvovali Japanci (pastori i predavači) ne samo da su uticali na njihove živote, već su poruke transformisale čitava sela“, rekao je on.

Druga proba je bila terenska škola koju je u jesen 2017. vodio Kluze pri crkvi Amanuma, najvećoj adventističkoj crkvi u zemlji. Prikazani su brojni modeli obuke i organizacije za evangelizaciju, posle čega je usledila serija višenedeljnih susreta u lokalnoj crkvi. Prema Kluzeu, takva terenska škola je pokazala da je, ako se sledi brižljivo uređeni plan, evangelizacija moguća i da u Japanu daje rezultate.

MAJ 2018.

Sa dolaskom proleća adventisti u Japanu bili su spremni da ugoste članove i posetioce širom zemlje. Na glavnom ostrvu i na ostrvu Okinava skupovi koji su povezali crkvene vođe i predavače naglašavali su izazove, ali i mogućnosti.

Japan ima 127 miliona stanovnika, a samo 15.000 adventista, istakao je Ted Vilson, predsednik Adventističke crkve sedmog dana, koji je govorio na oba skupa. „Ali ljudi u Japanu treba da čuju Božju Rec“, rekao je on. „Kako će se to dogoditi? Silom Svetog Duha, a preko vas.“

Vilson, zajedno sa svojom ženom Nensi (koja je držala predavanja o zdravlju), ostao je u Japanu tri sedmice, vodeći seriju evangelizacija u crkvi Amanuma. Uz njega je bilo dosta crkvenih vođa iz svetskog sedišta crkve, uključujući G. T. Ng-a, izvršnog sekretara; i Tima Aku, pomoćnog blagajnika. Drugi govornici bili su iz sedišta NSD (Severna Azija i Pacifik), uključujući Kluzea i Nemca Lusta, blagajnika NSD. Skoro 90% predavača bili su rođeni Japanci.

Tokom ove serije predavanja predavači i lokalni organizatori borili su se sa problemima koji su u Japanu vrlo prisutni. Među njima je taj što zemlja više nije

monoteistička, već tu žive mnoge pridošlice iz Kine, Filipina i Brazila, da ne pominjemo sadašnja i nekadašnja američka vojna lica koja su ostala da žive u Japanu. Prevod je bio potreban na većini mesta. Osim toga, japanska radna etika je vrlo visoka, tako da neki nisu mogli da prisustvuju sastancima zbog radnih obaveza.

UTICAJ

Na svih 161 mesta održavanja sastanaka serija je uspešno završena, iako su se organizatori, u cilju da objave biblijske poruke, upustili u nepoznato i prihvatajući rizike.

Dok su drugi delovi sveta mogli da izveste o velikom broju krštanja u sličnim inicijativama, Japan je bio konzervativniji – i po organizatorima, realniji – sa 100 krštenja. Do danas je kršteno 120 ljudi.

Uticaj programa „All Japan 2018 Marantha“ može biti i veći, smatra Kluze. „Nadamo se da će se on pokazati kao prekretnica za crkve u Japanu – od nege do misije, od unutrašnjeg fokusa ka spoljnjem.“

„Crkve u Japanu bile su u stanju da potvrde i potpuno shvate značaj evangelizacije i pridobijanja duša“, zaključuje Masumi Šimada, predsednik Japanske unijske konferencije. „To je tačno. Objavljanje jevandelja u Japanu nije lako. Ali nije ni nemoguće.“

Mekkej izveštava da Japan planira da održi drugu seriju susreta 2019. godine, uz nekoliko stotina drugih širom NSD (region Severne Azije i Pacifika). ☺

Jutaka Inada, izvršni sekretar u NSD, pozdravlja posetioce na vratima nakon propovedanja u Ašiji crkvi u južnom delu Japana.

Fokus

Izgubljeni i nađeni u Hirošimi

U Japanu izazovi i šanse objavljivanja jevanđelja idu ruku podruku.

NAPISAO: MARKOS PASEGI, „ADVENTISTIČKI SVET”

U sklopu izveštavanja sa projekta „All Japan 2018 Maranatha“ (Svejapanska Maranata 2018), viši dopisnik časopisa „Adventistički svet“, Markos Pasegi, posetio je nekoliko gradova u Japanu kako bi podelio priče o događajima ove inicijative od velikog značaja. U daljem tekstu Markos daje svoje ideje i razmišljanja o izazovima i šansama za objavljivanje jevanđelja u Japanu – Urednici.

Sunčano nedeljno jutro se uskoro pretvara u sumorno popodne u Hirošimi, Japan. Šinkansen (superbrzi voz) me dovozi do stanice Hirošima u ranim popodnevnim satima. Lokalna adventistička crkva, gde se održavaju večernji ev angelizacioni sastanci, nalazi se na samo 1,8 kilometar od mesta gde je prva atomska bomba u istoriji pala 6. avgusta 1945. Pošto je još rano, odlučujem da zastanem kraj Spomenika miru i posetim obližnji komemorativni muzej. To je tužno, sivo mesto, podsetnik na ljudsku sposobnost da sve razorci do ništavila.

Kad sam pošao dalje, kiša je već neprestano padala. Trčeći da ne pokisnem, i malo ošamućen od strašnih ostataka uništenja koje sam upravo video, ulazim u pogrešan rečni taksi! Kad sam uvideo grešku, bilo je prekasno – umesto na sever, čamac me odnosi pola sata na jug, preko otvorenog mora do ostrva Mijadžima.

Dok čekam sledeći čamac da se vratim u mesto Mijadžima, gledam gomile koje se kreću ka obližnjem svetski poznatom svetilištu Icukušima. I po pljusku, stotine Japanaca i stranih turista guraju se da bi se poklonili kamiju – duhovima koje sledbenici šintoizma obožavaju. Pažljivo posmatram vernike. Ima ih mnogo, i svi izgledaju tako iskreno! Kako Adventistička crkva sedmog dana uopšte može napredovati u takvoj sve sekularnijoj državi?

IZAZOVI S KOJIMA SE SUOČAVA EVANGELIZAM

Na izvestan način Isus u Japanu donosi više izazova nego u mnogim drugim zemljama, kaže predsednik Japske unijске konferencije Masumi Šimada. „Japska kultura... tradicionalno sprovodi politeizam, koji je vrlo inkluzivan pogled na svet“, objašnjava on. „Hrišćanstvo, s druge strane, zastupa monoteizam, vrlo ekskluzivan pogled na svet. U

Vernici u Okinavi okupljaju se pre predavanja i mole Bogu za Njegovo vođstvo tokom evangelizacije.

šansi da uspe u Japanu. Ali sam ja ustanovio da je to manje tačno nego što većina misli”, kaže on. Prema Kluzeu koji je vodio evangelizaciju u Japanu 2017. i 2018., „jedini metod koji bolje funkcioniše u Japanu je onaj koji funkcioniše bolje i bilo gde u svetu: evangelizam kao životni stil, oživljavanje članstva, brižljivo planiranje, opsežno obučavanje za evangelizaciju, i brojni javni skupovi koji za cilj imaju vođenje ljudi ka Hristu, Njegovim učenjima i Njegovoj crkvi.“

RAZUMNA MUDROST

A šta ćemo sa tvrdnjom da Japanci slabije reaguju na „emocionalno propovedanje“, a bolje na „racionalnu“ poruku o kojoj mogu da razmišljaju? To je tačno, kaže Kluze, ali to takođe važi i za druge azijske i evropske narode.

Međutim, sve je više promena u društvu. Šimada objašnjava da su se do sedamdesetih godina prošlog veka u hrišćanskim crkvama u Japanu uglavnom okupljali mlađi studenti. Međutim, osamdesetih, u vreme brzog ekonomskog rasta, počeo je da se menja sastav ljudi koji su dolazili u crkve. „Crkvena atmosfera je na neki dobar način počela da traži ne samo logičke već i emocionalne poruke“, kaže on.

Ove promene nisu značile da crkva mora da upućuje drugačiju poruku. „Nema potrebe da se menja suština poruke“, kaže Šimada. „Ali mi treba da pronađemo način da prilagodimo svoju poruku različitim kulturama. A za to je potrebna razumna mudrost.“

U Japanu ili negde drugde, ključni elementi uspešnog evangelizma su isti. „Ključ je dovoljna i trajna izloženost Božoj Reći“, kaže Kluze.

Šimada dodaje: „Moramo misliti ne samo na vrstu poruke koju delimo sa drugima, već i na potrebu da duhovno sazrevamo kao crkva pod vođstvom Svetog Duha.“

PREOBILNA BLAGODAT

Hirošima je važan grad za japanske adventiste. Osim prostrane crkvene zgrade, adventistička crkva ima i dve škole, uključujući i akademski internat. U gradu u kome su nekad vladali smrt i razaranje, Božja preobilna blagodat je očigledna.

Iz strateških razloga, evangelizaciona okupljanja se ne dešavaju u glavnom crkvenom delu, već u malom, prilično tesnom aneksu. Rečeno mi je da te večeri prisustvuju i 24 osobe koje nisu članovi crkve. Pastor, u običnom poslovnom odelu, izgleda vrlo privlačno. Ja ne razumem japanski program ili poruku. Prema slajdovima, međutim, vidim da on govori o Božjem zakonu.

Vidim kako se posetoci smeju i razmišljaju. Vidim kako otvaraju Biblije uz pomoć vernika, hvatajući svaku reč, svaku rečenicu. Vidim lica koje je dirnula Božja Reč.

Odlazim zadovoljno kad se sastanak završio, jer očekujem ponovno buđenje adventističke poruke u Japanu.

„Ovaj trud nam je dao nadu za objavlivanje jevanđelja u Japanu“, kaže Šimada. „Bili smo svedoci novih krštenja, dobili članove koji su nedostajali, videli pomirenja i čuli dirljive ispovesti. Ove jeseni mnoge crkve planiraju još jednu seriju sastanaka.“

On zaključuje: „Iz dubine duše zahvaljujemo svetskoj crkvi na njenim molitvama i podršci misije u Japanu.“ ©

japanskoj kulturi mi cenimo naše međuljudske odnose više od našeg odnosa sa Apsolutnim Bićem.“ Izazov, kaže on, sastoji se u objavljivanju apsolutno večnog jevanđelja u zemlji koja ceni relativnost.

S obzirom na ovu i druge jedinstvenosti, da li postoji neki metod za evangeliziranje koji funkcioniše bolje od drugih u Japanu? Ne nužno, kaže Šimada. „Ja smatram da... nema nekog najboljeg načina evangeliziranja u Japanu.“ Istovremeno, on priznaje da je uspeh ovogodišnjih evangelizacionih sastanaka doveo u pitanje neka stara shvatanja. „Tradicionalne serije evangelizacije smatrane su zastarelim, ali ovogodišnje su nas navele da mislimo drugačije“, kaže on.

Ron Kluze, sekretar službe za Severnoazijsku i Pacifičku diviziju, slaže se s tim. „Japanci generalno smatraju da nijedan metod koji se koristi na drugim mestima nema

Pravo ili lažno?

Fokusiranje na ono što je stvarno bitno

Vožnja u alkoholisanom stanju je ozbiljan prekršaj, jer je vozač nesposoban da bezbedno upravlja vozilom, čime ugrožava i sebe i druge vozače. Statistika pokazuje da je vožnja pod uticajem alkohola ili lakih droga glavni uzrok saobraćajnih nesreća. Stepen intoksikacije se obično meri prema količini alkohola u krvi. Policija redovno zaustavlja sumnjive vozače radi kontrole putem analizatora daha.

Postoji priča o jednom policajcu koji je bio u zasedi kod jednog bara ne bi li uhvatio potencijalne prekršioce. Ponoć je već bila prošla kad je jedan jako pijan čovek izašao iz bara teturajući se. Otišao je na parking tražeći ključeve, a zatim pokušao da otključa pet ili šest automobila pre nego što je pronašao svoj. Za to vreme nekoliko ljudi je izšlo iz bara i odvezlo se svojim automobilima.

Kad je ušao u auto, počeo je da petlja oko prekidača, kočnica, farova i brisača vetrobrana. Još ljudi je napustilo bar, dok na kraju na parkingu nije ostao samo njegov auto. On ga je tada upalio i krenuo. Policajac je odmah pošao za njim,

zaustavio ga i dao mu da duva u alkoholmetar. Kad se pokazalo da je rezultat negativan, policajac se zbunio i promrmljao sebi u bradu: „Kako je to moguće? Mora da je aparat pokvaren.“

Vozač se nasmejao i rekao: „Ne, aparat je u redu. Danas su mene izabrali da vas zavaram kao mamac!“ Šta je mamac? U rečniku Meriam-Vebster postoje dve definicije. Prva je, da je to „neko ili nešto što odvlači pažnju sa drugog“. Druga je da je to „neko ili nešto što se koristi da namami ili odvuče drugog u klopku“. Mamac je posebno napravljen da odvuče pažnju i dovede u zabludu. Te dve karakteristike su važne kad imamo na umu duhovne mamce.

ODVLAČENJE PAŽNJE

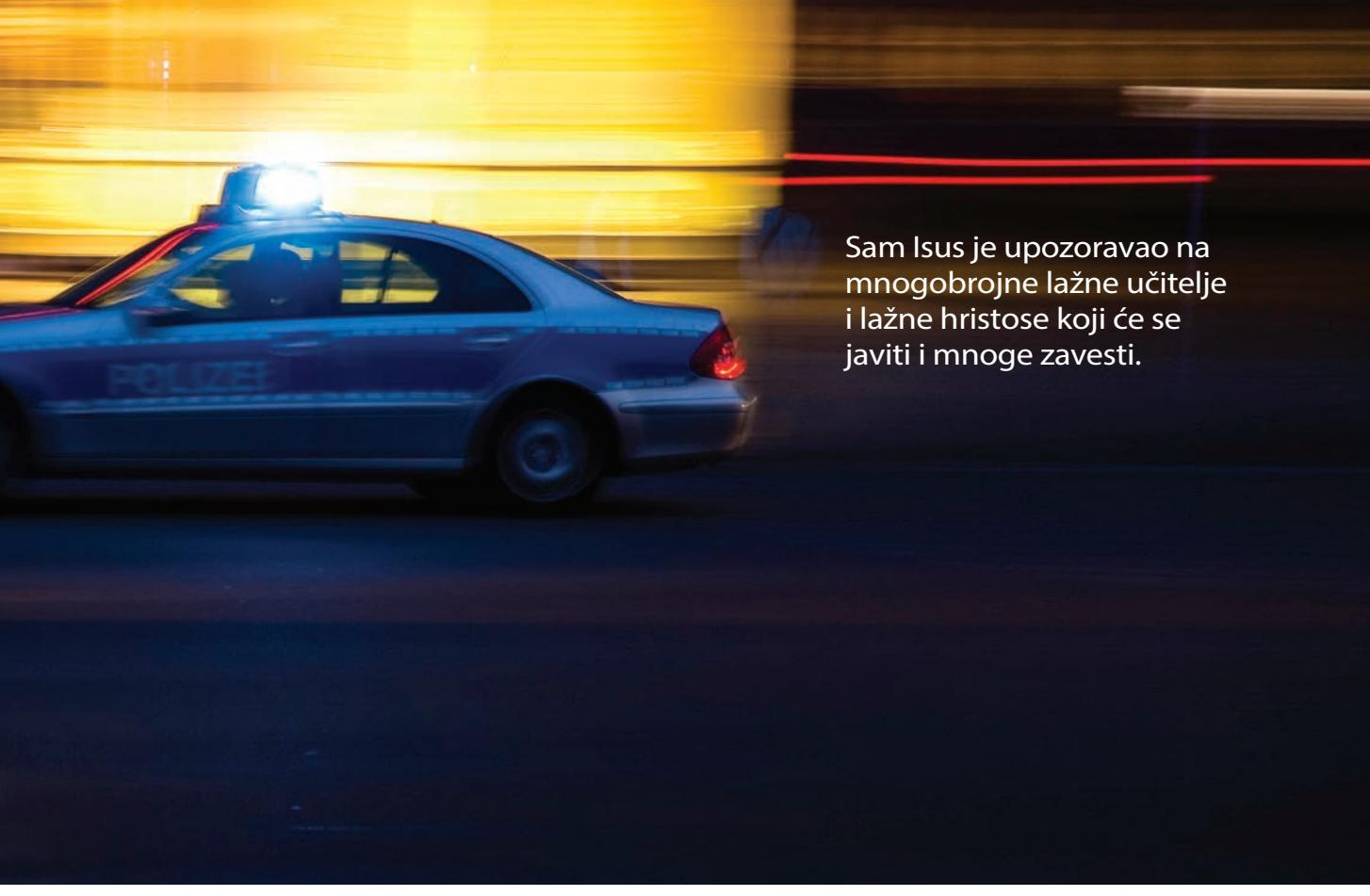
Prva svrha mamca je da odvuče ili skrene pažnju kako bi se postigao očekivani ishod. U ovoj priči „izabrani mamac“ je osoba koja ostaje trezna, ali glumi da je pijana. Njegov zadatak je da skrene pažnju policajca kako bi njegovi drugari koji su pili mogli da pobegnu neopaženo.

Na našem duhovnom putu mi smo podložni odvlačenju pažnje. Mogu

nas preokupirati mnoge dobre stvari na račun one najvažnije. Mamac služi da nam skrene pažnju sa onog što je bitno na ono što je periferno, i sa večnog na privremeno. Neke sa puta skreće upadljiva potrošnja. Mnoge „guše brige, bogatstva i slasti ovoga života“ (Luka 8,14). Drugi su zapepljeni za marginalne probleme koji izgledaju veći nego što jesu. Neki se bave svim i svačim dok ne upadnu u močvaru pomenjenosti. Treći se pak zaglave u užurbanosti svakodnevice, zanemarujući molitvu, proučavanje Biblije i duhovnu disciplinu.

Apostol Pavle je upozorio hrišćane da treba da služe Bogu „bez smetnje“ (1. Korinćanima 7,35). Uporedujući dve sestre, Mariju i Martu, Isus je rekao da se „Marta zabunila kako će ga dočekati“ (Luka 10,40). Ona se „brine i trudi za mnogo“ (stih 41). Njena sestra, Marija, bila je međutim pažljiva, sedeći kod Isusovih nogu i slušajući Ga. Martu su odvlačile stvari od drugorazrednog značaja. „Trebalo je da se manje stara za prolazno, a više za ono što će večno trajati.“²

Još važnije od toga je to što je crkva zadužena da pridobiće svet

Sam Isus je upozoravao na mnogobrojne lažne učitelje i lažne hristose koji će se javiti i mnoge zavesti.

za Hrista (Matej 28,16-20). Ono što je važno mora imati prioritet. Mi se moramo posvetiti zadatku dobijenom od našeg Oca i odbiti da nas išta odvuci od toga.

OBMANA

Druga svrha mamca je obmanjivanje. Lovci rutinski koriste mamce da namame životinje da im priđu na domet puške. Lovac na patke, na primer, koristi mamac koji izgleda kao prava patka. On ga stavlja u vodu i ispušta zvuk koji imitira pravu patku. Kad patke preleću preko toga, one čuju nešto za šta misle da je neka patka koja ih doziva. Kad priđu bliže, uoče nešto što liči na pravu patku. Tako i lažna patka i lažni pažji zov navode patke da pomisle kako je reč o nečem stvarnom. Tako one postaju večera za lovca.

Baš kao i lovac na patke, sotona i njegovi zli anđeli koriste prevaru da bi nekog uhvatili u klopu i skrenuli sa pravog puta. Oni nas prevarom navedu da prihvativimo lažno umesto pravog. Duhovni mamci su jako opasni jer jako liče na prave stvari. Oni su predviđeni

da očaraju i opčine. Apostol Petar nam govori da pazimo da nikad ne budemo duhovno prevareni i privučeni lažnim stvarima koje nas mame. „Jer vam ne pokazasmo sile i dolaska Gospoda našega Isusa Hrista po pripovjetkama mudro izmišljenjem, nego smo sami vidjeli slavu njegovu“ (2. Petrova 1,16). U sledećem poglavljju Petar govori o nekim od sotonih mamaca i lažnih navođenja na kraju vremena (2. Petrova 2,1-3).

Sam Isus je upozoravao na mnogobrojne lažne učitelje i lažne hristose koji će se javiti i mnoge zavesti (Matej 24,1-14). Petar, Pavle i Jovan takođe su ponovili isto upozorenje (2. Petrova 2 i 3; 2. Korinćanima 11,13-15; 1. Jovanova 2,18-27; 4,1-6). Ta mučna učenja nisu ništa drugo do mamci predviđeni da ljudi obmanu, zbune i suprotstave se jasnim Božjim zapovestima (1. Timotiju 4,1-59; 2. Timotiju 4,3-4; Marko 7,5-13).

Neprijatelj i njegovi anđeli su odlični primjeri mamaca. Oni odvlače pažnju i varaju – „čak i izabrane“ (Matej 24,24). Mi treba da znamo planove neprijatelja,

odbijamo da budemo zaslepjeni i da testiramo duhove. Lažno i pravo se skoro ne mogu raspoznati. Mamac može da izgleda kao patka i da se oglašava kao patka, ali to nikako nije prava patka.“ Niko osim onih koji su ojačali svoj um biblijskim istinama neće opstatи u poslednjem velikom sukobu¹, pisala je Elen Vajt.³ „Samo oni koji su vredno proučavali Svetu pismo... biće zaštićeni od moćne obmane koja je zarobilila svet.“⁴

Ipak, postoji jedna dobra vest. Kad svakog dana provodimo kvalitetno vreme u Reći, Božji Duh nas uverava da ćemo moći da razlikujemo lažno od pravog, bitno od nebitnog i apatiju od misije. ◎

¹ www.merriam-webster.com/dictionary/decoy

² Elen G. Vajt, Čežnja vekova, str. 525 orig.

³ Elen G. Vajt, Velika borba, str. 593, 594 orig.

⁴ Isto, str. 625 orig.

Raspevana crkva

„Mogu li da ti ispričam priču?”

DIK DIRKSEN

Ne sećam se imena sela, iako moje fotografije čuvaju uspomenu na njega. Bilo je to mesto duboke sive prašine, ljudi u ritama, vretenastog drveća indijskog oraha i bodljikavog žbunja, sa povremenim čupercima trave.

Dva dečaka pokušala su da mi prodaju trkački auto koji su sklepali od odbačene žice, traka od crvene gume i konzervi Koka Kole. Nisam imao mesta da ga ponesem kući, ali sam se ipak cenjkao sa njima. Njima je očajnički bio potreban bilo koji iznos koji bih im dao. Dogovorili smo se oko cene i pošto sam od Garija pozajmio lokalnu valutu, dao sam dvostruko više, u protivvrednosti od 2 američka dolara.

Kad sam Gariju pokazao auto, on se nasmejao i upitao me kako će ga odneti kući.

„Nisam baš siguran kako“, odgovorio sam.

„Nema problema“, rekao je on. „Ubaciću ga u jednu od mojih torbi i doneti kući kad sledeći put dodem ovamo.“

To je bilo tipično za Garija. On to nije morao da uradi, ali mi je ponudio „prenos“ jer je želeo da mi pomogne da rešim problem.

Dan je bio počeo sa četiri sata truckanja po prašini i znojenja kroz mozambički buš (nisko rastinje). Gariju smo bili potrebni kad bude bušio bunar.

„Ovo je jedno od najsiromašnijih mesta koje sam ikad posjetio“, rekao je. „Ima jedan bunar na oko milju odavde, ali njegov vlasnik toliko naplaćuje vodu da većina stanovnika ide žedna na spavanje svake noći. Ja sam pronašao mesto u blizini crkve gde bi trebalo da ima vode, na

možda manje od tridesetak metara dubine. Jedva čekam da počнем sa bušenjem.“

Bušilica je već bila tamo, dovučena prošle noći i montirana od strane Garijevih radnika iz Adre. Kad kažem „bušilica“, pomislili biste na nešto što visi sa zadnje otvorene strane teretnog kamioneta. Ali ne i Garijeva bušilica! Bila je to garnitura za bušenje koju je Gari projektovao posle nekoliko sedmica truckanja po mozambičkoj pustari. Sastojala se u stvari od tri vozila: bušilice montirane na ogromni kamion, cisterne za vodu i agregata za struju koji je nosio sličan kamion, a u pratnji otvorenog kamioneta sa pogonom na sva četiri točka. Sve to plus četiri čoveka bilo je potrebno da se izbuši bunar.

„Mislim“, rekao mi je Gari, „da svaki put kad se ovde u divljini podigne nova crkva, treba da izbušimo i bunar. Znaš, da voda života i Voda života zajedno stignu u selo. Čak možda treba postavljati bunar tik uz crkvu. Zamisli seljane kako dolaze po besplatnu vodu sa bunara i slušaju članove crkve kako pevaju o Isusu, istinskoj Vodi života. To je evangelizacija u svom najboljem izdanju!“

Gari je pronašao jedino moguće mesto za bušenje bunara. Novi izvor vode biće na samo nekih 20 koraka od crkve koju su članovi sami napravili od slame i palminih grana.

Gomila ljudi je čekala. Većinom žene i deca, pošto su muškarci radili na poljima ili u rudnicima u Južnoj Africi. Njihov pozdrav bila je pesma. Bolje reći: „Njihov pozdrav činile su brojne pesme, pevane glasno, sa

glasovima koji su se penjali, izjednačavali, pa još išli u visinu, a zatim se stropoštavali u dubinu kao vodomari na dalekoj rečnoj obali.“

Gari se smejava svojim uvek spremnim smehom i rukom pokazao svima da sednu u crkvene klupe. Te klupe su, uzgred budi rečeno, bile dugačke grane na nogarima u obliku slova Y pobodenim u zemlju.

„Najneudobnije klupe na kojima sam ikad sedeо“, Gari reče sa osmehom.

Gari je svima objasnio da će kopati bunar. Zašto ga kopamo. Koliko duboko će ekipa bušiti. Kakva će biti pumpa i kako se može popravljati jednostavnom gumenom podloškom napravljenom od stare unutrašnje automobilske gume. Zašto se voda tamo uvek mora davati besplatno, „bez troškova“ za seljane.

Zatim nas je Gari sve poveo do kamiona i mnogi vernici su se molili za bunar. Dugačke molitve, dobro izgovaranje.

Bušenje je trajalo skoro ceo dan. Daleko više nego što je Gari očekivao. Dole, do dubine od skoro 20 metara, bio je samo pesak. Malo kamenja, pa opet pesak.

„Uskoro bi trebalo da bude i vode“, Gari se smešio.

Većina žena je otišla da u svojim kolibama radi kućne poslove. Deca su tumarala tamomo, vraćajući se samo kad bi se dodavala nova cev ili bušilica ispustila prasak.

Na 40 metara dubine još nije bilo vode. Ni na 60 metara. Dalje bušenje bilo je nemoguće.

Gari je plakao.

Upravo kraj garniture koju je lično projektovao i napravio. Kraj bušilice koja je već izbušila preko 800 bunara punih vode u prašini Mozambika.

Gari je plakao. Krupne suze koje su mu se slivale niz lice mešale su se sa obilnim znojem i prljale mu košulju. Kad se motor bušilice ugasio, žene su se vratile, sa plastičnim posudama jarkih boja koje su sa puno iščekivanja odsakale na njihovim glavama. Kao džinovske crvene, žute i plave čokoladne M&M bombone koje igraju na afričkoj jari.

Gari je ispričao sve o pesku, o 60 metara bušenja, što je „maksimum“, i rekao im da mu je veoma, veoma, veoma žao.

Svi su zaplakali.

Tada nas je glavni starešina crkve pozvao da se pridružimo članovima crkve. Svi smo ušli, sedeli na neverovatno neudobnim klupama i slušali kako Gari uvek iznova daje ista objašnjenja, sve dok na kraju nije ostala samo tužna tišina.

Onda je jedna starija žena počela da peva. Ostali su joj se pridružili i uskoro je znojova crkva pevajući oterala prašnjavu tugu. „Isus je, ipak, još uvek Car i Spasitelj“, rekao je starešina. „On će obezbediti vodu za naše sudove na neki drugi način.“ ☺

Dik Dirksen je pastor i priovedač koji živi u **Portlandu, Oregon, SAD**, i poznat širom sveta kao „lutajući sejač blagodati“.

Izdavač

Adventistički svet, međunarodni časopis Adventističke crkve. Izdavač je Generalna konferencija, Severna azijsko-pacifička divizija.

Izvršni izdavač i glavni i odgovorni urednik Bil Not

Međunarodni menadžer za izdavaštvo Čun Pjung Duk

Koordinacioni odbor Adventističkog sveta:
Si Jung Kim, predsedavajući; Jutaka Inada; German Lust; Čun Pjong Duk; Han Suk Hi; Dong Džin Liju

Urednici u Silver Springu, Mariland, SAD:
Sandra Blekmer, Stefan Čavez, Kostin Jordaha, Vilona Karimabadi

Urednici u Seulu, Korea:
Čun Pjung Duk; Džej Man Park; Hio Jun Kim

Tehnički koordinator
Merl Poire

Urednik u celini
Mark A. Finli, Džon M. Fauler, E. Edvard Cinke

Finansijski menadžer
Kimberli Braun

Upravni odbor:
Si Jung Kim, predsedavajući; Bil Not, sekretar; P. D. Čun; Karnik Dukmejian; Suk Hi Han; Jutaka Inada; German Lust, Rej Valen; po dužnosti: Huan Prestol-Puesan; G. T. Ng; Ted N. C. Wilson

Umteničko uređenje i dizajn:
Types & Symbols

Tehničko uređenje Adventističkog sveta – Pregleda:
Rusija: Vitali Kacal
Srbija: Gordana Ardeljan

Prevodilac:
Olga Šušak

Piscima:
Rado prihvatomo nezatražene članke. Adresa uredništva je 12501 Old Columbia Pike, Silver Spring, MD 20904-6600, U.S.A.

Faks uredništva: (301) 680-6638
I-mejl: worldeditor@gc.adventist.org
Veb-sajt: www.adventistworld.org

Adventistički svet izlazi mesečno i štampa se istovremeno u Koreji, Brazilu, Indoneziji, Australiji, Nemačkoj, Austriji i Sjedinjenim državama. Časopis Adventistički svet – Pregled izlazi tromesečno.

2018, № 4

Hrišćanska
adventistička crkva

Igra je završena!

Na neki način Bog me je podsetio da mi svi trenutno živimo svoj poslednji život i da u torbi nemamo rezervnih.

molitva Tvorcu. Bio sam potpuno bespomoćan! Znao sam da je to to. Nije bilo šanse da preživim takav čeoni sudar.

Moji vazdušni jastuci su se naduvali, vetrobran se rasprsnuo, motor je izbačen iz ležišta, a čeona svetla su se razbila. Moj auto je bio otpisan. Ja sam čudom preživeo tu groznu nesreću bez ijedne ogrebotine. Vozач koji me je udario bio je mrtav pijan i pobegao je sa mesta nesreće. Policija ga je ipak na kraju uhvatila.

Dok sam rastao, uvek sam zamišljao da će u trenutku svoje smrti imati nekoliko sekundi da tiho izgovorim molitvu u kojoj priznajem svoje grehe, moleći Gospoda da me se seti u svom carstvu, baš kao što je to uradio umirući razbojinik na krstu. Odjednom me je otreznila realnost: mnogima od nas neće biti priušten takav luksuz. Zašto? Jakov nas podseća: „Jer šta je vaš život? On je para, koja se zamalo pokaže, a potom je nestane“ (Jakov 4,14). Naši dani „teku brzo i mi odljećemo“ (Ps. 90,10).

O, neee!“ Prodoran krik mi se oteo iz grla, razbijajući mirni noćni vazduh u bezbroj komadića. Moj svet je progutala tama kad sam zatvorio oči, očekujući najgore, pomiren sa sudbinom. A onda, iznenada, bez upozorenja, sirena mog auta poče neprestano da svira, izbacujući me iz moje privremene otupelosti. *Živ sam!*

Vozio sam prema kući posle niza evandeoskih sastanaka u crkvi Njulajf, Najrobi. Krenuo sam uobičajenim putem skoro odsutno, mirno razmišljajući o onome što se tog dana dogodilo. Upravo kad sam skrenuo na raskrsnicu, obasjali su me farovi automobila koji mi se približavao punom brzinom, vozeći bezobzirno pogrešnom stranom puta. Nisam imao vremena da reagujem. Nije bilo vremena da se skrene. Nije bilo vremena da se prošapče brza očajnička

Zbog kratkoće i nepredvidivosti života, savetuје nam se da svaki dan živimo kao da nam je poslednji. To nekima može zvučati kao kliše, znam. Ali ostaje pitanje: Je li vaš život zasluzio da se sa njim kockate? Šta imate da izgubite odustajući od „zemaljskih sladosti grijeha“ (Jevrejima 11,25) radi „vjećne i od svega pretežnije slave“ (2. Korinćanima 4,17)?

Kao dete, satima sam uživao u video igrici Super Mario, najviše zato što je taj lik imao mnogo „života“ koji su mi omogućavali da popravim greške i postignem više nivoa sa ciljem spasavanja dragocene princeze na kraju. Ali srce mi je nekontrolisano lupalo kad bi mi preostao samo još jedan „život“, jer sam znao da mi je to poslednja prilika, pre nego što mi se na ekranu pojave reci kojih sam se pribjavao: Game Over (Igra je završena).

Na neki način Bog me je podsetio da mi svi živimo svoj poslednji život i da u torbi nemamo rezervnih. Naše vreme brzo ističe i svaki sekund koji živimo je dar od Njega, pružajući nam još jednu priliku. „(Gospod) nas trpi, jer neće da ko pogine, nego svi da dođu u pokajanje“ (2. Petrova 3,9). Isusov skori povratak ili naša prerana smrt, već šta pre dođe, jeste surova realnost za sve nas. Da li smo spremni na ijedno od ta dva? Uskoro će za sve nas *Igra biti završena*. Ali pošto smo svoj život stavili u Njegove ruke, *završena igra na zemlji* će najaviti obećanje o beskrajnom „životu“ u večnosti sa Isusom kao krajnjim ciljem.

Odlučimo da trčimo trku „tako da svi dobijete“ (1. Korinćanima 9,24). ◎

Frederik Kimani je lekar-konsultant rođen u Najrobiju, Kenija, koji sa veliki žarom gradi mostove između Boga i mladih ljudi kroz muziku.